

Чл. 530. Мѣнителницата може да се тѣгли на заповѣдта на самия ѝ издатель—мѣнителница на собствена заповѣдъ.

Издательтъ може така сжщо да назначи себе си и за платець, ако заплащанието трѣбва да стане не на мѣстото, гдѣто е издадена мѣнителницата, а на друго мѣсто.

Чл. 531. Въ мѣнителницата може да бжде означено друго мѣсто за заплащане, а не мѣстожителството на платеца — домицилирана мѣнителница.

Ако въ неѣ не е означено особено мѣсто за заплащане, счита се за такова мѣстото, което е означено при името на платеца; то се счита и за негово мѣстожителство.

Чл. 532. Ако документътъ не съдържа едно отъ изброенитѣ по-горѣ (Чл. 529-й) сжщественни условия, той нѣма сила на мѣнителница. Нѣматъ такава сила и направенитѣ на подобенъ актъ: джира, приемане и поржчителство.

Условието за лихвитѣ, както и другитѣ вписвания въ полицитѣ, вѣнъ отъ необходимитѣ условия, се считатъ за ненаписани. Сжщо така трѣбва да се счита за ненаписано сжщественното условие, което е заличено умишленно. Направеното заличване трѣбва да се счита за умишлено до когато е недоказано противното.

Чл. 533. Ако суммата, която трѣбва да се заплати, е означена въ мѣнителницата съ букви и съ цифри, за дѣйствителна трѣбва да се счита тази, която е изразена съ букви. Ако, обаче, суммата е означена нѣколко пжти съ букви или съ цифри, за дѣйствителна се признава най-малката сумма.